

азъ знаехъ само една черна работа. Никжде не ходѣхъ, никой не ме задиряше — бедна бѣхъ. Когато баба се поболѣ, за първи пѣтъ влѣзохъ въ общината; тамъ е амбулаторията. Трѣбваше да вода баба при доктора. Той гледа баба и каза да се върна въ амбулаторията за лѣкарство. Върнахъ се. После болестъта на баба продължи и азъ ходихъ много пѣти тамъ. Тогава докторътъ почна да ме задиря. Казваше ми хубави думи, а азъ се червѣхъ отъ срамъ. Чудно ми бѣше. Той ме закача съ любезенъ гласъ. Викаше ми: „Такава каквато си бѣла и стройна, Станке, ти не си за село“. Кани ме у тѣхъ. Азъ не скланяхъ. А той все повече ми приказва колко съмъ хубава, и че ако малко го обикна, ще ме вземе. Отначало не смѣхъ дори да мисля, че може да се омѣжа за докторъ. Но като ми приказваше все това, най-после, повѣрвахъ. Тогава се оставихъ въ рѣцетъ му и той си игра съ мене както си искаше. Това продължи два месеца. Азъ ходѣхъ като замаяна, като съ превързани очи. Обичахъ го и не мислѣхъ злото. Слѣпа бѣхъ. . . И изведнажъ каточели се събудихъ. Почнахъ да се страхувамъ да не ме излѣже. Незнамъ съ що се почна. Баба умрѣ по това време и азъ останахъ съвсемъ сама у дома. Може би отъ това се уплашихъ най-вече и се замислихъ. Останахъ съвсемъ сама, съвсемъ сама. . . а пѣкъ. . . бѣхъ вече бременна. . .

Подсѣдмата спрѣ, притѣснена за мигъ, като гледаше безпомощно наоколо, но скоро се оправи и продължи уморено и тихо:

— Една вечеръ отидохъ пакъ при доктора и, като мислѣхъ все затова, открито заприказвахъ за всичко. Той ме измѣри съ очи отъ глава до пета. Когато му казахъ: „Ти обеща да се оженишъ за мене, затова и азъ живѣхъ съ тебе като съ мѣжъ“ —